

erőre kap, és váratlan érdeklődés éled meg benne. Mondja csak, drága, maga honnan tudja olyan jól mindezt, kérdezi, már-már nyersen. Tudja, művészkém, én is írok néha ezt-azt, hát nem olyan profi módon, mint maga, még csak meg sem jelentetem ezeket a kis szösszeneteket. De a délutáni remegés nekem is sokat segít az alkotásban; és tudja mit? Én is élvezem, amikor az agyamat befogja a mindenség. Megtántorodik, horkan, ügyetlen mozdulattal átöleli a kis öregasszonyt, aztán igyekszik leküzdeni azt a pár lépcsőfokot, ami a lakásáig fölvezet. Aztán jó alkotást, kolléga, csilingel mögötte a szürke kis drága vidám hangja, kikulcsolja az ajtót, és bezuhan az előszobába. Azt már nem hallja, hogy a kis öregasszony, miközben becsukja utána kintről az ajtót, halkán azt pöntyögi, szép napot, maga nagy... nagyon hülye, maga, maga, maga akkora nagy művész, hogy csak úgy átível az éveken, az életen... az életemen ... maga... maga kolléga...

suhant át a tudatán beszéd közben valami történetféle, egy pillanat volt csak az egész, mint az álom, amellyel az éjszaka hosszán át viaskodunk, de valójában csak a perc töredékét veszi igénybe az éjszánkából, elsuhanó történet, amit vagy leírt, vagy olvasott valahol

